

Съдържание

Предговор	7
Увод	13
1. Разпит във ФБР	22
2. Начало на издирването	34
3. Докладът на Дж. Едгар Хувър	53
4. Ръкописът на Бриджит	60
5. Докладът на УСС	85
6. Историята оживява	116
7. Дневникът на Хитлер	138
8. „Той прилича на Хитлер“	145
9. „Казвам се Хес!“	149
10. Лъч светлина	163
11. Еврейска кръв и други скелети в гардероба	181
12. Среща със семейството	201
13. Кървави пари	217
14. Пактът на братята	226
15. Фалшивият син на Хитлер	236
16. Нека да не се ровим в миналото	243
17. Трагедията на женения Хитлер	248
18. „Хитлер Стрийт“	252
19. Какво се съдържа в едно име?	257
Заклучение	262
Важни дати	277
Благодарности	281
За автора	282

ПРЕДГОВОР

През 1976 г. Майк Ънгър, тогава редактор на „Ливърпул Дейли Поуст“, ми разказа за съществуването на дневник, написан от жена, наричаща себе си Бриджит Хитлер. Тя твърдяла, че Адолф Хитлер бил неин зет, както и че той посетил Ливърпул през 1912 г. Бриджит, изискана ирландска девойка, се била запознала с елегантния Алоис, полубрат на Адолф, в Дъблин през 1909 г. и скоро след това избягала с него в Англия, където двамата сключили брак и се установили в жилище под наем на „Ъпър Станхоуп Стрийт“ в Токстет, един от районите на града. Дневникът ѝ, написан дълго след като Алоис я изоставил, се съхранява в Нюйоркската обществена библиотека. Доказано е, че тя наистина била омъжена за полубрата на Хитлер, но повечето от нещата, които описва в дневника си, вероятно с помощта на журналисти и светски хроникьори, биха могли да бъдат взети от всеки вестник от 30-те години на миналия век. Бриджит си спомня едно посещение в Берхтесгаден, среща с Ангела Раубал и Гьобелс – но това, което звучи вярно заради баналното си съдържание и наивността на изразяването, е нейният разказ за пристигането на Адолф в Ливърпул.

Алоис, който се захванал да търгува със самообръсначки, бил решил да наеме сестра си Ангела като свой представител в Германия. За тази цел той ѝ изпратил пари за билета до Англия. Двамата със съпругата му отишли на гарата на „Лайм Стрийт“, за да я посрещнат. Бриджит, която държала в ръцете си малкия им син Уилям Патрик, описва съвсем прозаично как вместо Ангела на перона слязъл младият Адолф Хитлер.

По-нататък тя пише как техният нежелан гост спял много, държал се мило с бебето и не проявявал никакво желание да си мръдне пръста за собствената си издръжка.

„Майк Ънгър написа отлична книга, основана на дневника, а след време аз самата сътворих измислен разказ за това предполагаемо събитие, изцяло вдъхновен от онази първа среща на гарата на „Лайм Стрийт“.“ Само си представете сцената – кълбата пара от влака, сред които се появява опърпаният двацет и три годишен Адолф, комуто тепърва предстои да остави кървав отпечатък в историята.

Това, което ще прочетете, представлява необикновен разказ за издирването на потомците на онзи, роден в Ливърпул, Уилям Патрик, който по една случайност в потеклото е свързан с фюрера. Настоящата книга не е написана, за да изобличи или да направи известни хората, които носят това позорно име – тя просто е изследване на по-нататъшната съдба на последните представители на рода Хитлер.

Берил Бейнбридж, Дама-командор
на Ордена на Британската империя (1932 – 2010)

„Не знам нищо за семейната история.
В това отношение съм пълен невежа. Преди не знаех,
че имам роднини. Едва когато станах райхсканцлер,
научих това. Нямам никакво чувство за семейна
принадлежност. Не съм такъв човек.
Аз принадлежа единствено на моя народ.“
Адолф Хитлер, „Монолози“, 1942 г.

„Аз съм единственият жив потомък
на фамилията Хитлер, който носи това име,
и очаквам скоро да постъпя във Военноморските
сили на Съединените щати.“
Уилям Патрик Хитлер, 1944 г.

„Нека да не се ровим в миналото. Това име е донесло
достатъчно неприятности.“
Филис Хитлер, 1998 г.

УВОД

Когато за пръв път писах за необикновената история на последните живи потомци на Адолф Хитлер, от достоверен източник научих, че тримата оцелели братя Хитлер, всички живеещи в едно от предградията на Ню Йорк, се били договорили никога да не се женят или да имат деца, за да са сигурни, че генът на Хитлер ще изчезне заедно с тях. Има и други, по-далечни членове на семейството, но братята са последните по бащина линия представители на рода.

Те, разбира се, нямат представа дали злото се предава чрез гените, макар опитът им да предполага обратното. И тримата са живели прилично, спокойно и непретенциозно. Освен техните имена, които крили близо три четвърт век под измислена фамилия, нищо друго не ги свързва с един от най-мразените хора в историята.

Но идеята, че братята са сключили пакт, продължава да звучи интригуващо. Такъв е и забележителният живот на техния баща, Уилям Патрик Хитлер, който до първоначалното публикуване на настоящата книга е отхвърлян като „омразния“ племенник на фюрера. Членовете на неговото семейство настояват, че истината е точно обратната и че той бил смел човек, който въпреки грозящата го опасност се осмелил да се опълчи срещу чичо си.

Най-големият брат твърди, че описаното от мен споразумение между тях да не създават ново поколение Хитлерови звучи преувеличено, но аз стоя твърдо зад моя разказ и моя източник, когото се съгласих да не назовавам. Със сигурност е вярно, че като младеж един от по-малките братя се надявал да се ожени за приятелката си еврейка, но годещът им приключил,

когато тя научила за неговата ужасна семейна история. Казаха ми, че това била само една от причините за решението да се сложи край на фамилията Хитлер и да се спасят всички бъдещи поколения от огромното бреме, което тя носи. Всички те, като се надявам да ми простят, че го казвам, вече са в залеза на живота си. Повече от две десетилетия след първия ми контакт с тях и тримата си остават неженени и без деца.

През изминалите години много пъти съм говорил със семейство Хитлер. Те винаги са учтиво непоколебими в решението си да не говорят открито за роднинската връзка, хвърлила огромна сянка върху техния живот, макар че не са направили нищо, за да го заслужат. Попълних празнините, доколкото можах, дори успях да предам на братята екземпляр от дневник, който открих, воден от техния баща, докато живял в хитлеристка Германия през 30-те години на миналия век.

Близо осемдесет години след смъртта на Адолф Хитлер през 1945 г. името хвърля още по-тъмна сянка в сравнение с тези на лидери, осъществявали геноцид в по-ново време, като Пол Пот, Осама бин Ладен и Владимир Путин. Уилям Патрик лично станал свидетел как чичо му идва на власт като ръководител на Националсоциалистическата германска работническа партия чрез кампания, белязана от бруталност и сплашване, и предизвиква Втората световна война с нахлуването в Полша на 1 септември 1939 г. Той научава за Холокост едва след войната, най-смъртоносният конфликт в историята, взел приблизително между 70 и 85 милиона жертви.

Като се има предвид следата от смърт и опустошение, която Хитлер оставя след себе си, не е изненада, че скоро след края на войната от 1939 – 1945 г. неговият английски племенник решава да се скрие. Заживял под фалшиво име, той създава собствено семейство в малък град, далеч от суматохата, белязала младостта

му. След четиригодишно издирване, при което обиколних половината свят, най-накрая успях за пръв път да разкажа тази изключителна история. В настоящото издание съм включил нови подробности, без, надявам се, да накърнявам повече личния живот на оцелелите братя.

Това не просто е история на семейството – американските представители на рода Хитлер, а и разказ за моето упорито проучване.

Видях гроб, не по-различен от останалите, разположени в редици сред грижливо поддържаните тревни площи на гробището в един от провинциалните райони на нюйоркския Лонг Айлънд. Върху мраморната надгробна плоча бе подпряно прясно полято мушкато, а малко американско знаме сякаш беше пуснало корени в почвата, все още мека от проливния есенен дъжд.

Нямаше нищо, което да отличава гроба от съседните, нищо, което да подсказва, че хората, погребани в него, заслужават нещо повече от случаен поглед на някой непознат.

Едва когато видях думите, издълбани върху надгробната плоча, разбрах със сигурност, че тук се крие ключът към една от неразказаните мистерии на Втората световна война. На нея с големи главни букви беше изписано двойно фамилно име, послужило да скрие истината от десетки историци и академици повече от пет десетилетия. Под него се намираше надписът, който, макар че с нищо не подсказваше за драмата на живота им, съдържаше жизненоважната информация, за откриването на която бях прекарал четири години в търсене и бях прелетял близо 5000 километра.

Почивай в мир

3-7-91 Бриджит Елизабет 18-11-69

12-3-11 Уилям Патрик 14-7-87

Заради поройния дъжд бях единственият човек в

гробницето. Коленичих и отместих цветята от мрамора, за да проверя рождените дати. Знаех ги наизуст, но все пак трябваше да погледна в бележника си, за да разсея всякакво съмнение.

Уилям Патрик, роден в Ливърпул на 12 март 1911 г., починал в дома си в Лонг Айлънд на седемдесет и шест години. В същия гроб беше и майка му Бриджит Елизабет, родена в Дъблин, Ирландия, на 3 юли 1891 г. и починала на 18 ноември 1969 г. на седемдесет и осем години.

В бележника имаше фамилия, но тя не беше издълбаната на надгробния камък. Фамилното име беше нежеланото наследство, което майката беше предала на сина си: името, с което Уилям Патрик бил роден, но прекарал повече от половината си живот си в опити да избяга от него. Именно то беше причината за моето издирване.

Като племенник на Адолф Хитлер обаче имало време, когато Уилям Патрик наричал може би най-големия тиранин на XX век „чичо Адолф“. От своя страна чичо му го описвал като „моя отвратителен племенник“.

Роденият в Англия Хитлер обикалял из САЩ и Канада, изнасяйки сказки за злините, причинени от германския лидер, и постъпил в американския военноморски флот, за да се сражава заедно със Съюзниците към края на Втората световна война. Но той така и не могъл да се отърси от ролята, определена му от нацистките историци и биографи на Хитлер, като „племенника – черна овца“ на фюрера – един подозрителен измамник. Това може да послужи като обяснение защо избрал да изчезне и да изживее остатъка от живота си в едно с нищо незабележимо кътче на Съединените щати.

Историята едва ли е била по-благосклонна към майка му, широко обвинявана, че се опитвала да извлича

дивиденти като снаха на Хитлер чрез несполучливия брак с по-големия му полубрат Алоис. Тя също избра-ла анонимността пред живота като мисис Хитлер.

Вълнението ми, че най-накрая бях открил гроба на човека, за когото вярвах, че е последният, носещ името на скандално известния диктатор, беше донякъде примесено с разочарование от осъзнаването, че Уилям Патрик Хитлер беше изпълнил своето желание да отнесе тайната си в отвъдното. Може да изглежда странно, но усетих как историята се стоварва върху мен, въпреки че от ужасите на Адолф Хитлер ме деляха половин век и цял един океан. Имах чувството, че съм наблюдаван – ако не от живите, то може би от мъртвите.

За Уилям Патрик голяма част от живота му трябва да е минала така – изпълнен със страх от спомена за човек, умрял в берлински бункер през 1945 г., но продължаващ да живее в кошмарите на толкова много хора. Всеки ден той рискувал да бъде разкрит, но успял да скрие тайната си от света.

Обърнах се и видях мъж, който приближаваше, и за секунда в съзнанието ми се появи ирационално оправдание на плашещата мисъл, че все пак някой ме е наблюдавал.

– Съжалявам, че ви откъсвам от любим човек – каза мъжът с отработена учтивост. – Аз съм управителят и се каня да затворя портите, затова се боя, че ще се наложи да ви помоля да си тръгнете. Видях ви да стоите тук под дъжда. Сигурно покойникът е означавал много за вас – добави той. – Съжалявам за загубата ви.

Благодарих му смутено, хвърлих последен поглед към надгробната плоча и поех обратно през подгизналата трева към колата, която бях наел.

Само три дни по-рано седях в офиса си в Нюпорт Бийч, Калифорния, решен да се откажа от вманиачеността си по английския Хитлер. През петте години, които бях прекарал в Съединените щати, работейки

като журналист на свободна практика за британски вестници, непрекъснато се връщах към тази история, стигах до задънена улица и за пореден път се отказвах. Изглеждаше, че в крайна сметка ще се обезкуража точно като всички останали, които преди мен се бяха опитвали да разкрият историята на Уилям Патрик.

Но онзи следобед преди три дни направих случайно откритие, което щеше да ме отведе до, както смятах, гроба на отдавна изчезналия племенник. Сега знаех, че е така.

Пътувайки с колата обратно към малкото градче, което Уилям Патрик беше избрал за свое убежище от миналото, аз се чудех какъв трябва да бъде следващият ми ход. Имаше особена ирония във факта, че докато Адолф Хитлер бе положил толкова големи усилия, за да се отрече от семейството си, дори превръщайки онова място в Австрия, където е израснал, в артилерийски полигон, най-накрая разполагах с доказателства, че неговият племенник е проявявал същата параноя по отношение на миналото си и е предприел извънредни мерки, за да го прикрие. Но щом за Адолф Хитлер е било толкова важно да държи семейството и произхода си далеч от общественото внимание, възможно ли е, научавайки повече за живота на Уилям Патрик, да помогнем за разкриването на загадката за злия ум на самия Хитлер?

Поне един въпрос получи отговор в пустото гробище. Оставаха обаче много други. Беше ли Уилям Патрик последният от рода Хитлер? Имаше ли наследници, които носеха измисленото от него име?

Предстоеше ми да открия, че Уилям Патрик е продължил рода на чичо си, че е имал четирима синове, единият от които е загинал при пътнотранспортно произшествие, и че оцелелите братя са решили да нямат деца, за да умрат гените на Адолф Хитлер заедно с тях. А също и че най-големият пази удивителна тайна: